

man ikke støder an mod de forskjellige andre Stjær, som her findes. Jeg tror ikke, at den ærede sidste Taler var ganske heldig i saa Henseende med enkelte af de Ytringer, han fremsatte, og jeg skal meget advare følgende Talere imod under denne Sags Behandling at komme ind paa en selvstændig Behandling af hele vort Forhold til Udlandet.

Buff: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre i Dag, og jeg skal da begynde med at sige, at naar det ærede Medlem, der aabnede Debatten i Dag, det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer), vil stille en saa stor Fordring som den, at vi skulle lade Lovforslaget komme til at lyde paa, at vi skulle sløse Søbefæstningen, saa stiller jeg ikke mine Fordringer nær saa høit, men jeg vil stille Fordringer, som det er min Hensigt at fastholde, og som det er min Tro, at det er muligt at naae. Men det kan aldrig være det ærede Medlems Mening, at han saa vilde stemme for Forslaget. Mener det ærede Medlem virkelig, at det skulde koste 15 Millioner Kroner at sløse Søbefæstningen? (Bajer: Nei!) Jeg kunde nok tænke, at naar det ærede Medlem sagde, at han vilde stemme for Forslaget, naar det lød paa at sløse Kjøbenhavns Søbefæstning, var det ikke hans Mening, at han vilde give 15 Millioner hertil. Min Stilling lige overfor denne Sag er den, som ogsaa gik igjennem min Tale i Aftes, at jeg mener, at vi skulle stille os paa det Standpunkt, at vi sige: Hertil og ikke længere. Nu give vi saa mange Penge ud til Forsvarsvæsenet, lad os nu først og fremmest blive enige om — det forekommer mig som et meget moderat Standpunkt — at nu holde vi op her. Lige overfor denne Sag som foreligger i Dag, er det af særlig Interesse. Som jeg mindedes i Aftes, har vi jo en Udtalelse fra en særlig Sagkyndig — den Udtalelse, som den ærede sidste Taler nævnte, og som Ministeren har nævnt i Landsthinget — idet det af den nævnte militære Sagkyndige blev konstateret, at Kjøbenhavns Søbefæstning og Landbefæstning hænge fuldstændig sammen. Nu vil jeg tillade mig at spørge den ærede Minister om en Ting. Man maa jo i det Hele taget være temme-

lig varsom med, hvad man spørger Ministeren om, hvis man vil have Svar, thi stjøndt den ærede Ministers Mund til sine Tider næsten aldrig kan staa stille, er Forholdet, at naar man spørger om Ting, som ere saa naturlige og jaglige i denne Sag, men som generer ham, og som han ikke tror, at det er praktisk at svare paa for Agitationens Skyld, naar han kommer ud til Søfjording eller til Viborg, eller hvor han nu farter omkring ligesom vi andre Rigsdagsmænd — ja, jeg hører jo ikke til dem, der sidde paa Binde udenfor Rigsdagssamlingerne, saa jeg bebrejder ikke den ærede Minister Noget i den Henseende — naar vi altsaa spørger ham om Noget, der generer ham, og som ikke passer ham, f. Ex. det Finansielle, saa kan det ikke nytte, at vi spørge Ministeren. Naar f. Ex. det ærede Medlem for Langeland (Brandes) gaar ned i det Niveau, saa er det efter Ministerens Mening ikke parlamentarisk at forhandle det i denne Sal. Jeg har en Gang været med til at stemme for 6 Kanoner til Kjøbenhavns Søbefæstning. (Stemmer: Hør!) Ja, det er en Kjendsgjerning, det foreligger i Rigsdagstidenden. Den højeste militære Sagkyndige, vi paa den Tid havde i Landet, der indtog samme Plads som den ærede Minister nu indtager, nemlig General Kauffmann, motiverede det med, at naar vi bevilgede ham to Kanoner til Mellemfortet, to til Strickers Batteri og to til det andet Fort ved Kalkbrænderiet, naar vi bevilgede ham to 35½ Cm. Kanoner af den Kaliber til hvert Fort, saa vilde det sikke os imod et virksomt Bombardement af Kjøbenhavn (Ufrydelse). Ja, naturligvis, naar de kommer med Søbe, saa maa vi tage imod den for Søbe, men saa maa De heller ikke have Noget imod, at vi senere blive ved at prøve paa at vasse Dem i Deres egen Søbe. Naar jeg gik med dertil, gjorde jeg det af samme moderate Betragtning, som jeg ogsaa fremdeles vil stille mig paa. Jeg sagde: Vi have nu en Gang en Søbefæstning, det er givet, det kan ikke nytte, at vi bilde os ind, at vi ingen Søbefæstning har, thi vi har den, og saalænge vi har den, og saalænge vore Søner skal staa paa den i Tilfælde af Konflikt, bør de naturligvis ogsaa have Vaaben til at forsvare den. Denne Betragtningssmaade kan jeg forstaa og bøte mig for, men derfor siger jeg saa kraf-